

ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ 'Η ΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

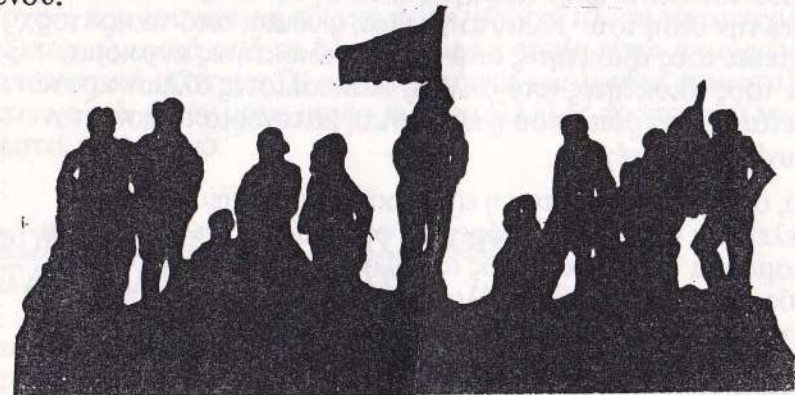

ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ-ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ"

Τίτλος πρωτότυπου: ANARCHIST COMMUNISM OR DEATH.
Μετάφραση: Δημήτρης Τ., Νοέμβριος 1994.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Αυτό το κείμενο προτίθεται, σαν μία μικρή συνεισφορά, να επεκταθεί γύρω και πάνω στις αναρχοκομμουνιστικές ιδέες στην Αυστραλία. Ο συγγραφέας είναι όμως από την Αγγλία και εκεί υπάρχουν μερικές ομάδες και κάποιοι μεμονωμένοι αγωνιστές που θα μπορούσαν να συμφωνήσουν με το κείμενο αυτό, αν και βέβαια οι αριθμοί είναι μικροί. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι οι ομάδες αυτές και τα άτομα δεν έχουν τις διαφορές τους, αλλά βασικά λένε τα ίδια πράγματα. Ο συγγραφέας του κειμένου αυτού εγκατέλειψε την βρετανική Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία, που σπαρασσόταν από πολιτικές και οργανωτικές διαφορές, το 1990, αλλά πάντως το τριμηνιαίο περιοδικό της Ομοσπονδίας το "Οργανωθείτε" είναι αρκετά καλό και αρκετά μέλη της Ομοσπονδίας θα μπορούσαν να συμφωνήσουν με το κείμενο αυτό. Διάφοροι άλλοι όπως όσοι βρίσκονται γύρω από το (πρώην) "RED MENACE" ("Κόκκινη Απειλή") ή το περιοδικό "SUBVERSION" ("Ανατροπή") κι αυτοί που εκδίδουν το περιοδικό "WILDCAT" ("Αγριόγατα"), είναι όλοι της ίδιας λογικής. Τέλος υπάρχει κι ένας αριθμός συντρόφων της "CLASS WAR" FEDERATION (Ομοσπονδία "Ταξικός Πόλεμος"), που έχουν μία ειδικότερη άποψη, συμφωνώντας με τα περιεχόμενα αυτού του κειμένου.

Αυτό το μικρό φυλλάδιο μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να βάλει τις ιδεολογικές βάσεις, σύμφωνα με τις οποίες μία ομάδα ανθρώπων μπορεί να συνυπάρξει. Οι αναλύσεις μας πρέπει πάντα να προωθούν ταξικές προοπτικές. Η αναρχική κομμουνιστική επανάσταση δεν είναι τίποτα άλλο από το τέλος κάθε εκμετάλλευσης και η δημιουργία αμοιβαίας αλληλεγγύης κι ελευθερίας. Είμαστε επαναστάτες και όχι μεταρρυθμιστές, καλλιτέχνες ή έμποροι. Δεν ζητάμε να κατευνάσουμε τα πνεύματα με στάδια κι απατηλά κέρδη μικρών περιόδων. Ζητάμε να ακονίσουμε την επαναστατική μας διάθεση. Μόνο όταν οι εκμεταλλεζόμενοι θα είναι εντελώς έξω από κάθε έλεγχο θα είναι ικανοί να πάρουν αληθινά τον έλεγχο της ίδιας τους της ζωής.

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΩΝ ΟΡΩΝ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ.

Πρώτα απ' όλα είμαι κομμουνιστής. Κομμουνισμός είναι η πάλη για έναν κόσμο όπου όλες οι μορφές πλούτου και παραγωγής, για κέρδος ή ανταλλαγή, θα καταστραφούν. Η παραγωγή θα υπάρχει μόνο για την χρήση και την διανομή και θα εξελίσσεται σύμφωνα με τις ανάγκες και επιθυμίες των ανθρώπων. Δεν θα υπάρχει αγορά και πώληση της παραγωγής σε αγορές. Ο κόσμος θα είναι ελεύθερος να παίρνει ό,τι χρειάζεται από διαφορετικά και ποικίλα κέντρα διανομής. Δεν θα υπάρχει σύστημα μισθών. Η εργασία δεν θα είναι σκέτη απασχόληση, αλλά μιá δημιουργική εμπειρία, χρήσιμη για την κοινωνία και απαραίτητη για την ατομική εκπλήρωση. Οι διχόνοιες που υπάρχουν κάτω από την παρούσα οικονομική τάξη-τον καπιταλισμό-θα εξαφανιστούν στον κομμουνισμό. Δεν θα υπάρχουν τάξεις με την έννοια της παραγωγής και δεν θα υπάρχει ιδιοκτησία εκ μέρους ενός τμήματος του πληθυσμού (που είναι η μπουρζουαζία, η κυβέρνηση, το κράτος). Η έννοια της παραγωγής θα καταρρεύσει κάτω από την κοινωνική κατοχή (συλλογική κατοχή και όχι ατομική). Το τμήμα εκείνο του πληθυσμού που θα προσπαθήσει να διατηρήσει την ιδιοκτησία του πάνω στην παραγωγή, θα προσπαθήσει να προστατεύσει την θέση του. Κι αυτό γίνεται, φυσικά, από το κράτος που προστατεύει τους ιδιοκτήτες από τους μη ιδιοκτήτες κι ακόμα, προστατεύει τους ιδιοκτήτες από άλλους καπιταλιστές άλλων κρατών. Κι αυτό γίνεται με το τρόπο που η κοινωνική κατηγοριοποίηση στον κόσμο διαιωνίζεται συνέχεια.

Εκτός αυτού, από την στιγμή που η εργατική δύναμη σήμερα στον κόσμο αποτελεί ένα αξιόλογο εμπόρευμα, οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε ανταγωνισμό και οι ανάγκες τους αλληλοσυγκρούονται. Ο ανταγωνισμός αυτός είναι η βάση όλων των σεξιστικών, ρατσιστικών ή άλλων διαχωρισμών ανάμεσα στους εργαζόμενους. Και φυσικά ο ανταγωνισμός αυτός επιδέξια συντηρείται από νόμους, στην κατεύθυνση να κρατήσει τους εργαζόμενους αδύνατους και χωρισμένους.

Από την άλλη πλευρά, χρησιμοποιώ τον όρο αναρχικός για να διαφοροποιηθώ από άλλες πολιτικές τάσεις, που ίσως να είναι επιφανειακά κομμουνιστικές, τάσεις που υποστηρίζουν τον κρατικό καπιταλισμό, την κοινοβουλευτική δραστηριότητα, την δημιουργία ενός κόμματος για να καθοδηγήσει τους εργαζόμενους ή να δράσει σαν ένα είδος πρωτοπορίας ή να αναπτύξει μιá ιεραρχική δομή στα χέρια λίγων.

Τελικά, δεν είναι η λέξη που μετράει, αλλά η πρακτική των ατόμων και των ομάδων. Αρκετοί κομμουνιστές θα συμφωνήσουν με όλες τις βασικές προτάσεις του κειμένου αυτού, έστω κι αν δεν προτιμούν την

λέξη αναρχικός κι έτσι θα υπάρχει μιá μικρή μόνο απόκλιση στις μεθόδους. Από την άλλη αν θιχτούν περίπλοκα ζητήματα τότε αρκετοί αναρχικοί δεν θα συμφωνήσουν.

Έτσι πρέπει να μάθουμε περισσότερο για την στάση κάποιου που αποκαλεί τον εαυτό του "σοσιαλιστή" ή "κομμουνιστή" και να καταλάβουμε τις ιδέες του πέρα από την ετικέτα "αναρχικός". Γιατί κανείς πραγματικά δεν κατέχει αυτές τις λέξεις και οι ετικέτες είναι λιγότερο σπουδαίες απ' ό,τι οι ιδέες και η δράση.

Γιά σημαντικούς ιστορικούς λόγους πιστεύω ότι το κείμενο αυτό θα πρέπει να αντιμετωπιστεί καλύτερα σαν αναρχοκομμουνιστικό. Κι αυτό είναι περισσότερο σπουδαίο από το τι όνομα δίνουμε στους εαυτούς μας και το τι πραγματικά πιστεύουμε, πέρα από τις οποιοσδήποτε ετικέτες.

Χρησιμοποιώ επίσης τον όρο ταξική πάλη για να δώσω έμφαση στην αναγνώριση του κεντρικού ρόλου που θα πρέπει να παίξει η εργατική τάξη στην επανάσταση και στην οικοδόμηση του κομμουνισμού. Μόνο στον ταξικό πόλεμο θα απελευθερώσει η εργατική τάξη την δυναμική της και το μίσος της για όλους αυτούς που προασπαθούν να διατηρήσουν τον καπιταλισμό-είτε είναι τροτσκιστικά ή λενινιστικά κόμματα, είτε είναι συνδικάτα ή οποιοδήποτε άλλο σώμα που ζητάει να χρησιμοποιήσει την εργατική τάξη και την μαχητικότητά της για τους δικούς του σκοπούς.

Εχοντας πιά καθορίσει και ξεκαθαρίσει γιατί χρησιμοποιώ τον όρο αναρχική κομμουνιστική ταξική πάλη, μπορώ πλέον να συνεχίσω και να εξετάσω μερικά από τα δόγματα με τα οποία είναι φτιαγμένο το καπιταλιστικό σύστημα. Γι' αυτό λοιπόν οι ακόλουθες επικεφαλίδες θα πρέπει να ειπωθούν μόνο σαν ο πιο κατάλληλος τρόπος για να χωριστεί το κείμενο.

ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ, ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ.

Ο ρεφορμισμός γενικά πιστεύεται ότι σημαίνει ένα κομμάτιασμα σε διαφορετικούς προσανατολισμούς της παρούσας κοινωνικής τάξης, σε μιá κατεύθυνση βέβαια να κάνει την ζωή των ανθρώπων-φαινομενικά-λίγο καλύτερη. Ένα αίτημα είναι απλά ένα αίτημα του κόσμου προς την κυβέρνηση, τους νομοθέτες και άλλα σώματα-θεσμούς. Για παράδειγμα, ένα αίτημα είναι να αφεθεί ελεύθερη η δυνατότητα έκτρωσης.

Αυτό είναι ένα αίτημα που όλοι οι επαναστάτες θα μπορούσαν να υποστηρίξουν δραστηρικά. Αλλά στα πλαίσια αυτής της της δραστηριότητας οι επαναστάτες θα μπορούσαν ακόμα να υπογραμμίσουν τα όρια μιας τέτοιας μεταρρύθμισης. Θα μπορούσαν ακόμα να αποδείξουν ότι πράγματι είναι κάτι το σωστό-εάν τελικά

κερδηθεί-κάτι που θα βοηθήσει στο μέλλον και που εμείς θα χρησιμοποιήσουμε στον αγώνα για μία ασφαλή και ευπρεπή υγεία, όταν λειτουργήσουμε την κοινωνία εμείς οι ίδιοι. Όταν είμαστε συλλογικά δυνατοί μπορούμε να κάνουμε πράγματα που αντιβαίνουν τους νόμους που προσπαθούν να μας καθυποτάξουν. Όταν είμαστε αδύναμοι αυτοί μπορούν να μας καταβάλλουν. Η ιστορία του καπιταλισμού βασίζεται σε εμάς όλους που δεν έχουμε δικαιώματα. Από την πλευρά της κυρίαρχης τάξης οτιδήποτε είναι δίκαιο στην διάρκεια και στην εξέλιξη του ταξικού πολέμου. Από την πλευρά μας, θέλουμε να φτιάξουμε έναν νέο κόσμο στην θέση του παλιού. Και γι' αυτό θα πρέπει να είμαστε τίμιοι τόσο με τον εαυτό μας τον ίδιο και με τους συντρόφους μας, όσο και με τον υπόλοιπο κόσμο.

Ένα καθήκον μας είναι να καταστρέψουμε το εξουσιαστικό σύστημα και δεν μπορούμε να το κάνουμε με μιά εξ' ίσου εξουσιαστική συμπεριφορά. Ολόκληρο το ζήτημα για τον ρόλο ενός επαναστάτη σχετικά με τα διάφορα αιτήματα είναι ένα σύμπλεγμα. Ο πρώτος μας νόμος θα πρέπει να είναι πάντα η τιμιότητα. Σαν επαναστάτες δεν πρέπει να σπαταλάμε την ώρα μας στα να πείσουμε τους εργαζόμενους να αγωνιστούν με βάση ρεφορμιστικά αιτήματα και ούτε θα πρέπει εμείς οι ίδιοι να εισαγάγουμε τέτοια, γιατί θα πρέπει να ξέρουμε ότι οι μεταρρυθμίσεις είναι πάντα περιορισμένες και αβέβαιες και θα πρέπει να το παραδεχτούμε. Δεν πρέπει να υποστηρίζουμε όλα τα ρεφορμιστικά αιτήματα έκων-άκων. Κάθε τέτοιο αίτημα θα πρέπει να ανάγεται στην πραγματική του αξία. Αλλά από την στιγμή που αναπτύσσεται ένα κίνημα, για παράδειγμα ένα κίνημα διεκδίκησης υψηλότερων μισθών ή καλύτερων υγειονομικών συνθηκών ή κάτι παρόμοιο, όχι μόνο θα πρέπει να αναμιχθούμε και να βοηθήσουμε το κίνημα αυτό να πετύχει τους σκοπούς του, αλλά ακόμα θα πρέπει να δείξουμε τον κίνδυνο περιορισμού ή του ευκαιριακού χαρακτήρα των μεταρρυθμίσεων και να προσπαθήσουμε να το ωθήσουμε σε ευρύτερους ορίζοντες. Τέλος στην διάρκεια του κινήματος αυτού να αναπτύξουμε δεσμούς με διάφορα τμήματα εργαζομένων.

Μερικοί πιστεύουν ότι δεν θα πρέπει να εισάγουμε ρεφορμιστικά αιτήματα, αλλά αιτήματα που ξεπερνούν το εφικτό, τα λεγόμενα μεταβατικά αιτήματα. Και μέσω αυτής της λογικής προωθούνται μέθοδοι που λένε ότι οι εργαζόμενοι χρειάζονται να καθοδηγηθούν για να πραγματοποιήσουν την επανάσταση. Αν κι αυτές οι λογικές αναγνωρίζουν το περιορισμένο και το αβέβαιο των μεταρρυθμίσεων, ωστόσο επιμένουν ότι ο μόνος τρόπος είναι η διδασκαλία στους εργαζόμενους της επαναστατικής θεωρίας και πρακτικής. Τέτοιου είδους αλαζονική τακτική παρασύρει σε δύο κινδύνους. Πρώτον ότι οι άλλοι εργαζόμενοι δεν χρειάζονται βοήθεια στο να διατυπώσουν αιτήματα για τους επαναστάτες, γιατί οι δεύτεροι κάνουν αυτή την δουλειά όλη την ώρα, οπότε οι εργαζόμενοι βλέπουν

σ' αυτό μία ευκαιρία για να καλυτερέψουν τις συνθήκες της ζωής τους. Δεύτερον ότι η ατιμία είναι μέρος της "καθοδήγησης" εκ μέρους του επαναστάτη. Κι έχουν να διαλέξουν. Η να πραστατεύσουν τις μεταρρυθμίσεις των εργαζομένων ή να κατηγορηθούν για απάτη και για καθοδήγηση των εργαζομένων πάνω σε μιά τακτική διαπραγμάτευσης με την αντιπολίτευση κύρια εκ μέρους των εργαζομένων.

Το να παραπλανούμε την ίδια μας την τάξη είναι ένα βρώμικο κόλπο και μιά ροπή προς εξουσιασμό. Οι απλοί εργαζόμενοι (που δεν είναι επαναστάτες πάντα), προβάλλουν συχνά αιτήματα σε διαφορετικούς χώρους της κοινωνίας. Πρέπει να παρέμβουμε ανοιχτά, δείχνοντας την καλύτερη πρακτική για να κερδηθούν τα αιτήματά τους μέσω της αλληλεγγύης, της σύνδεσης με άλλους αγώνες, με το να επεκτείνουμε την πάλη σε άλλους χώρους κι άλλα. Κι ακόμα να προειδοποιήσουμε ότι κι αν κερδηθούν τα αιτήματα, οι μεταρρυθμίσεις μπορεί να μην εφαρμοσθούν στο μέλλον από τα αφεντικά. Η αντίθεσή μας θα πρέπει να εξακοντισθεί σε κάθε χώρο αυτής της κοινωνίας που μας κρατά στις αλυσίδες.

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ.

Αν θέλουμε να ξεριζώσουμε τον καπιταλισμό αυτό θα πρέπει να γίνει σε κάθε μέρος του κόσμου. Δεν μπορεί να υπάρξει αυτό που έλεγαν ή και ακόμα λένε, σοσιαλισμός σε μιά μόνο χώρα. Η εθνικότητα είναι ένα προσωπίδιο που συντηρείται από νόμους και κανόνες που θέλουν να κρύψουν τα πραγματικά κοινά ενδιαφέροντα των εργαζομένων στον κόσμο. Οι εργαζόμενοι δεν έχουν πατρίδα και πρέπει να απελευθερώσουν τον διεθνισμό τους.

Ολες οι μορφές του εθνικισμού (από τον Ι.Ρ.Α. ως το Κουρδικό εθνικιστικό κίνημα, τον μαύρο εθνικισμό και το Λαϊκό Μέτωπο Απελευθέρωσης της Ερυθραίας και πάει λέγοντας), ζητούν να αντικαταστήσουν τα ξένα αφεντικά με ντόπια. (Ο μαύρος εθνικισμός στοχεύει να αντικαταστήσει τα λευκά αφεντικά με μαύρα). Ολες οι μορφές εθνικισμού είναι αστικές (αστικά κινήματα) και ως εκ τούτου υπηρετούν τα αστικά συμφέροντα. Μόνο ο ταξικός πόλεμος υπηρετεί τα συμφέροντά των εργαζομένων γιατί είναι ενάντια σε όλα τα αφεντικά, ξένα, ντόπια και κάθε χρώματος.

Τα κινήματα εθνικής απελευθέρωσης συνήθως ταυτίζονται με τον αντιιμπεριαλισμό. Ο ιμπεριαλισμός είναι μιά παραπλανητική έννοια την στιγμή που αποτελεί την φυσική ροπή του καπιταλισμού στο να επεκτείνεται και να δημιουργεί νέες αγορές.

Ο ιμπεριαλισμός δεν είναι λέξη άξια σημασίας επειδή περιορίζει την αντίληψή μας στο τι πραγματικά είναι ο καπιταλισμός και είναι με τέτοιο τρόπο δοσμένη εννοιολογικά που μας δίνει μόνο την έννοια της γεωγραφικής επέκτασης του καπιταλισμού. Η ιστορία μας έχει δείξει

ότι τα αντιιμπεριαλιστικά κινήματα δεν ζητάνε τίποτα περισσότερο από το να αντικαταστήσουν τα εξωτερικά αφεντικά με ντόπια. Ο αντιιμπεριαλισμός πολύ απλά σημαίνει εθνικισμός. Παλεύοντας ενάντια στον "ιμπεριαλισμό" χάνουμε την ώρα μας γιατί η πάλη μας πρέπει να αφορά συνολικά την εναντίωσή μας στην κυρίαρχη τάξη και τον καπιταλισμό.

Οι εγχώριοι εθνικισμοί είναι άχρηστοι για τις εγχώριες εργατικές τάξεις, όπως για παράδειγμα, ο Ιρλανδικός εθνικισμός, που έχει αποδειχθεί άχρηστος για τους Ιρλανδούς εργαζόμενους.

Στο τέλος του 20ου αιώνα είναι πιά ξεκάθαρο ότι δεν μπορούμε να υπάρχουμε παρά μόνο όταν είμαστε μπλεγμένοι στα καπιταλιστικά γρανάζια, την αγορά και την πώληση και με το να έχουμε μιά εργατική δύναμη-εμπόρευμα που αγοράζεται ή όχι από τους εργοδότες.

Ο καπιταλισμός δημιουργεί μιά οικουμενική οικονομία που δεν μπορεί να καταστραφεί έτσι απλά. Γιατί μόνο ένα φάρμακο υπάρχει γι' αυτήν. Η πλήρης καταστροφή της. Εάν οι εγχώριοι εθνικισμοί επικρατήσουν αυτό θα είναι μόνο σε βάρος των εργαζομένων, που τότε θα καταλάβουν ότι τα νέα τους αφεντικά δεν διαφέρουν από τα παλιά.

ΣΕΞΙΣΜΟΣ.

Ο αγώνας ενάντια στην σεξουαλική καταπίεση είναι συμπληρωματικός στην πάλη ενάντια στο σύνολο των θεσμών αυτής της κοινωνίας, συμπληρωματική στον ταξικό αγώνα. Υπάρχει μιά τέτοια ταξική ενότητα, την στιγμή που, όμως, ο σεξισμός είναι μιά επικρατούσα αντίληψη ανάμεσα στους εργαζόμενους. Εάν οι γυναίκες εργαζόμενες πληρώνονται λιγότερο από ότι οι άντρες, για παράδειγμα, τότε θα υποστηρίξουμε αυτό το ρεφορμιστικό αίτημα να αυξηθούν οι μισθοί τους. Αλλά πάντως οι παρεμβάσεις μας θα πρέπει να έχουν επαναστατικό χαρακτήρα, στηριζόμενες στην άμεση δράση, στην αλληλεγγύη των άλλων εργατών και άλλα. Αλλιώς το γεγονός της μη αύξησης των μισθών είναι αρκετό από μόνο του να ξυπνήσει τα πραγματικά μας ταξικά ενδιαφέροντα.

Δεν υποστηρίζουμε αιτήματα όπως ίση πληρωμή για γυναίκες-διευθυντές εργοστασίων. Ο αστικός φεμινισμός επιζητά να δοθεί έμφαση στα κοινά ενδιαφέροντα των γυναικών όλων των τάξεων σε βάρος των ταξικών τους ενδιαφερόντων. Εκτός κι αν οι εργαζόμενοι αναπτύξουν και υποστηρίξουν μιά ταξική ανάλυση της θέσης τους στην κοινωνία, από τα να παραμένουν ο περίγελος και το κορόιδο της κυρίαρχης τάξης.

Εάν, για παράδειγμα, ένας δικαστής αποκαλυφθεί και κατηγορηθεί από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ότι είναι ομοφυλόφιλος θα πρέπει να τον υποστηρίξουμε; Ένας δικαστής είναι ένας εχθρός των εργαζομένων. Είναι ένα εξάρτημα των καπιταλιστικών νόμων. Δεν πρέπει να ενδιαφερόμαστε για την σεξουαλικότητα ενός δικαστή και

γι' αυτό δεν πρέπει να υποστηρίξουμε το δικαίωμά του να είναι ομοφυλόφιλος. Αυτό θα ήταν παράλογο, την στιγμή που δεν θα πρέπει να υποστηρίξουμε το δικαίωμα των δικαστών στο να υπάρχουν. Πάντως το γεγονός αυτό θα μπορούσε να δώσει στους αναρχικούς-κομμουνιστές μιά σπουδαία ευκαιρία να εξετάσουν το ζήτημα της ανθρωποφοβίας (ομοφοβίας), καθώς και την διαιρετική της επίδραση στους εργαζόμενους. Θα μπορούσαμε να παραδεχτούμε ότι οι πραγματικοί μας εχθροί είναι ο καπιταλισμός και η κυρίαρχη τάξη και όχι ο εργαζόμενος κόσμος που αγνοεί τις προκαταλήψεις και παραμένει στα γρανάζια της κυρίαρχης τάξης που θέλει πάση θυσία να μείνει φοβισμένος, υποταγμένος και διαιρεμένος.

Δεν πρέπει να συμμετέχουμε σε εκστρατείες να πάρουν την θέση ενός δικαστή ένας άντρας ομοφυλόφιλος ή μιά γυναίκα λεσβία. Ούτε θα μπορούσαμε να συνηγορήσουμε στο αίτημα για ίση μεταχείριση των γυναικών αστυνομικών ή στο αίτημα για τερματισμό του ρατσισμού στις ένοπλες δυνάμεις ή κι ακόμα στο αίτημα για ανάδειξη γυναικών ιερωμένων. Όλοι αυτοί οι θεσμοί που μας καταστέλλουν θα πρέπει να καταστραφούν.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ.

Οι θρησκείες καλύπτονται από ένα πέπλο άγνοιας για τον πολύ κόσμο, εδώ και αρκετούς αιώνες. Αν κι η ιδέα της ύπαρξης του θεού ή μιάς ανώτερης δύναμης έχει βγει από την φαντασία των ανθρώπων, αυτοί δεν θα μπορούσαν να καταλάβουν την ανάγκη του να υπάρξει μιά κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, φόβο και ελλείψεις κάθε είδους. Έχουμε αρκετές δεισιδαιμονίες, αρκετό φονταμενταλισμό,καθολικισμό,

προτεσταντισμό, ισλαμισμό, ιουδαιισμό, βουδισμό και άλλα παρόμοια. Εάν θέλουμε να εξαλειφθούν οι θρησκευτικοί πόλεμοι, τότε η κάθε είδους θρησκεία θα πρέπει να εξαφανιστεί από την ζωή μας.

ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΣΜΟΣ.

Ένα από τα περισσότερο αποτελεσματικά κόλπα της "αναπτυγμένης" ή δυτικής κοινωνίας είναι ότι η φτώχεια δεν είναι ικανή να μας εξασφαλίσει μιά τηλεόραση και ότι γι' αυτό τον λόγο η τηλεόραση είναι "απαραίτητη". Κι είναι προφανές ότι είναι κι αυτό ένα λιθαράκι στην απατηλή ειρήνη μεταξύ εργαζομένων και συστήματος. Ολόκληρη η καπιταλιστική κοινωνία, οι μόδες της, οι συνήθειες κι οι τάσεις της επιδρούν πάνω στην αποξένωσή μας, πάνω στις πραγματικές μας επιθυμίες. Έχουμε μάθει να ταυτίζουμε την παραγωγή με την απόκτηση μιάς τηλεόρασης. Έχουμε γίνει επιρρεπείς στις διαφημίσεις. Πιστεύουμε πως έχουμε πράγματι επιλογές. Αυτό το αυτοκίνητο ή το άλλο; Και χρειαζόμαστε τα χρήματα όχι μόνο για να επιβιώσουμε, αλλά για να μπορούμε να ικανοποιήσουμε αυτές τις "σπουδαίες" επιλογές.

Είμαστε καταναλωτές και τίποτα άλλο. Κυττάμε την κοινωνία όπως κυττάμε μιά εφημερίδα ή την τηλεόραση ή ακούμε το ραδιόφωνο. Όχι μόνο πιστεύουμε τα ψέμματά τους, αλλά τους ενισχύουμε και με τις αγορές μας κι όλας. Το αυτοκίνητό μας, η τηλεόρασή μας, η μηχανή μας πλύσης των ρούχων, όλα αυτά τα πράγματα μας κάνουν άραγε ευτυχισμένους; Έχει κάνει κάτι καλό ο καπιταλισμός για μας; Φυσικά και όχι. Αγοράζοντας αυτά τα προϊόντα βοηθάμε να κρατηθεί ζωντανή η οικονομία τους κι αυτό είναι που μας απομονώνει. Έτσι η φτώχεια της καθημερινής μας ζωής προχωρά μέσω του αυτοκινήτου ή της μηχανής πλυσίματος. Ή ακόμα όταν είμαστε καθισμένοι στις θέσεις κάποιου λεωφορείου κάνουμε όνειρα σαν να έχουμε το δικό μας αυτοκίνητο ή την δική μας μηχανή πλυσίματος.

Ο καταναλωτισμός είναι ένα όπλο που χρησιμοποιεί το σύστημα για να δυναμώσει περισσότερο την απομόνωσή μας και την πραγματική φτώχεια της καθημερινής μας ζωής.

ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ.

Ένας από τους περισσότερο ύπουλους εχθρούς των εργαζομένων είναι το συνδικάτο σε όλες του τις μορφές. Τα συνδικάτα είναι φτιαγμένα για να κατευθύνουν την αντεπανάσταση, να "προστατεύουν" τους εργαζόμενους από τις χειρότερες επιλογές ή εκφράσεις του καπιταλισμού σε καθημερινή βάση, εκτός φυσικά, εάν ιδρύονται κι επανιδρύονται από το ίδιο το κράτος, όπως έχει γίνει σε δικτατορικά καθεστώτα και στις χώρες του πρώην σταλινισμού. Το συνδικάτο χρησιμεύει στο να διαπραγματεύεται μιά καλύτερη

μορφή εκμετάλλευσης για τα μέλη του. Και για να είναι πιο αποτελεσματικά τα συνδικάτα θα πρέπει να έχουν την υποστήριξη όλων, εργατών κι αφεντικών κι αυτό καθορίζει κάθε επαναστατικό περιεχόμενο ή όχι σε αυτά. Τέλος, αναλύονται σε ψεύτικες δεσμεύσεις για έναν μακρινό "σοσιαλισμό".

Από την στιγμή που ένα συνδικάτο έχει στο ενεργητικό του αποτελεσματικές δραστηριότητες γρήγορα παίρνει το μέρος των καπιταλιστών. Κι αυτό είναι αναπόφευκτο γιατί η επιβίωση και η ευημερία της εταιρίας, των εργοδοτών, είναι απαραίτητη στην ύπαρξη του συνδικάτου. Είναι καλύτερο γι' αυτό να δει έναν μεγάλο αριθμό των μελών του απολυμένο, παρά να χάσει τον ρόλο του, στην βιομηχανία, ολοκληρωτικά.

Τα αφεντικά το ξέρουν αυτό κι είναι ένας λόγος που τα συνδικάτα κι οι εργοδότες δουλεύουν μαζί τόσο αρμονικά. Τα συνδικάτα είναι ικανά να συγκρατήσουν και να ελέγξουν τους εργαζόμενους σε επαναστατικές περιόδους ή περιόδους ταραχών κι αυτό είναι τόσο απαραίτητο για τα αφεντικά, όσο και για τις επιχειρήσεις τους. Επειδή το συνδικάτο παίζει τόσο σπουδαίο ρόλο στις καπιταλιστικές σχέσεις αυτό σημαίνει ότι ποτέ δεν θα είναι αντικαπιταλιστικό και σε επαναστατικές περιόδους πάντα θα προσπαθεί να σώσει τον καπιταλισμό. Αυτή είναι η αληθινή του αντιεπαναστατική φύση. Αυτό αρμόζει σε κάθε τύπο συνδικάτου, συντεχνιακό, συνδικαλιστικό ή κι ακόμα αναρχοσυνδικαλιστικό. Στην Ισπανία το 1936, το αναρχοσυνδικαλιστικό συνδικάτο, η C.N.T., έπεισε πολλά από τα μέλη της να εγκαταλείψουν την επανάσταση και να ενωθούν με τους δημοκράτες στον πόλεμο ενάντια στον Φράνκο. Η C.N.T. συμμετείχε στην κυβέρνηση κι αυτό δεν ήταν ένα "λάθος", αλλά κάτι το αναπόφευκτο. Η διαίχιση της επανάστασης θα μπορούσε να είχε κάνει την C.N.T. κάτω το περιτό. Ήταν ο Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι που προέβλεψε ότι ο δρόμος που είχε πάρει η C.N.T. θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν ένα είδος κρατικού σοσιαλισμού εάν τελικά έπαιρνε στα χέρια της τον έλεγχο όλης της Ισπανίας. Ο κρατικός καπιταλισμός είναι η λογική ακραία φιλοδοξία όλων των συνδικαλιστών, όπου τα συνδικάτα αναλαμβάνουν την διαχείριση του καπιταλισμού, ολοκληρωτικά.

Και ξέρουμε φυσικά τι σημαίνει αυτό κι ότι σίγουρα δεν είναι η πραγματική αλλαγή για τους μισθωτούς σκλάβους. Οι επαναστάτες δεν πρέπει να παίρνουν ηγετικές συνδικαλιστικές θέσεις, όπως την θέση του υπεύθυνου αντιπροσώπου. Γιατί μ' αυτήν πρέπει να διαπραγματεύονται με τα αφεντικά, γιατί αυτοί πρέπει να φροντίζουν για τέτοιου είδους ζητήματα. Οι αντιπρόσωποι αυτοί πάντα θα προβάλλονται με επαναστατική φρασεολογία και πάντα θα συμβιβάζονται με τ' αφεντικά, περιφρονώντας τους εργαζόμενους για να έχουν πετύχει μιά καλή εργασιακή σχέση και ειρήνη με τ' αφεντικά, πράγμα που είναι απαραίτητο για τα δεύτερα. Αυτό δεν σημαίνει ότι

δεν πρέπει να είμαστε σε συνδικάτα. Αλλά θα μπορούμε να το κάνουμε μόνο για να έχουμε μιά πρόσβαση εκεί και για να παίρνουμε τις πληροφορίες μας. Αρκετά πράγματα, όπως και τα συνδικάτα άλλωστε, έχουν κλειστές κλίκες. Αλλά οποιαδήποτε κατάσταση κι αν επικρατεί σ' αυτά εμείς χρειαζόμαστε να δημιουργήσουμε επαναστατικές ομάδες εργατών, με τακτική προπαγάνδα, μαζικές συνελεύσεις και δημιουργική δράση, που πρέπει να επεκτείνεται και πέρα από τον έλεγχο του συνδικάτου.

Η ιδέα ότι μιά οργάνωση που υποστηρίζει την συνεχή ύπαρξη του καπιταλισμού, μπορεί να ασχοληθεί με τα συμφέροντα των εργαζομένων, είναι μιά απάτη και πρέπει να λείπει από τα μυαλά των επαναστατών.

ΤΟ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΟ ΣΤΑΔΙΟ.

Δεν μπορεί να υπάρξει μεταβατικό στάδιο, πρόγραμμα ή περίοδος ανάμεσα στον καπιταλισμό και τον κομμουνισμό. Η επανάσταση δεν μπορεί να περιέχει κανένα στοιχείο του καπιταλιστικού συστήματος, όπως το συνάλλαγμα ή το χρήμα, από την στιγμή που ένα από τα προσόντα του καπιταλισμού είναι το να επεκτείνεται συνεχώς. Η μόνη αξιόλογη επανάσταση είναι αυτή που αναγνωρίζει την αναγκαιότητα της ολοκληρωτικής καταστροφής όλων των βάσεων του καπιταλισμού.

Καπιταλισμός και κομμουνισμός είναι ολότελα ασυμβίβαστα πράγματα και καταστάσεις.

Δεν μπορούμε να ρισκάρουμε αφήνοντας υπολείμματα της αγοράς, των τάξεων, του κράτους ή την επιβίωση των εθνικών συνόρων. Ας σκεφτούμε τα λόγια του Κροπότκιν: "Θα τους πνίξουμε στο αίμα". Μπορεί κάποια στιγμή να υπάρξει κομμουνισμός σ' ολόκληρο τον κόσμο, αλλά θα πρέπει να υπάρξει αποκλειστικά και μόνο κομμουνισμός. Ο ταξικός πόλεμος θα πρέπει όμως να συνεχιστεί μέχρις ότου ολόκληρος ο κόσμος να έχει σβύσει κάθε ίχνος του απάνθρωπου καπιταλιστικού καθεστώτος.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Πως θ' αρχίσει η επανάσταση; Μερικοί θα πουν ότι χρειάζεται να περιμένουμε μέχρι που ο καπιταλισμός περάσει μιά βαθιά κρίση και τότε οι εργαζόμενοι θα πρέπει να ξυπνήσουν και να δουν τι ανάγκες έχουν. Η περίοδος του πρώτου παγκόσμιου πολέμου ήταν ένα αξιόλογο παράδειγμα καπιταλιστικής κρίσης που προκλήθηκε από τον έντονο ανταγωνισμό και την αναζήτηση αγορών και τους πολέμους ανάμεσα στα εθνικά κράτη. Ο πόλεμος ήταν χρήσιμος για την ευρωπαϊκή αστική τάξη σαν μιά ασφαλιστική βελβίδα για να ποδηγετήσει τον ταξικό πόλεμο που σάρωνε τότε τα πάντα.

Πριν τον πόλεμο μεγάλα τμήματα των εργαζομένων είχαν ήδη πληροφορηθεί κι είχαν λάβει γνώση της αναγκαιότητας της επανάστασης. Ειδικά σε μερικές χώρες τα πράγματα είχαν προχωρήσει μακρύτερα, όπως στη Ρωσία, Γερμανία, Βουλγαρία, Ουγγαρία και Βρετανία. Η Ισπανική Επανάσταση του '36, αν και ξεκίνησε σαν αντίθεση σε ένα φασιστικό πραξικόπημα, ήταν σε μεγάλο βαθμό το αποτέλεσμα προσπαθειών δεκαετιών εκ μέρους των επαναστατών. Εξεγέρσεις που έγιναν ακόμα στη Τσεχοσλοβακία, Γαλλία, Πολωνία, Γερμανία, Γιουγκοσλαβία και Πορτογαλία στις δεκαετίες '60 και '70 δεν ήταν μόνο αποτελέσματα οικονομικής κρίσης.

Δεν υπάρχουν κανόνες για το πότε θα αρχίσει μιά επανάσταση. Μπορεί να είναι απόρροια μιάς οικονομικής κρίσης ή μιά συνειδητή δράση των επαναστατών ή ακόμα κι ο συνδυασμός των δύο αυτών. Ποιό είναι το σπαυδαίο; Είναι το ότι οι επαναστάτες θα πρέπει να είναι παρόντες και να εργάζονται για τον αναρχικό κομμουνισμό. Θα πρέπει να θυμίζουν τα μαθήματα του παρελθόντος και να προτρέπουν τους εργαζόμενους στην αυτο-οργάνωσή τους. Αυτό είναι τόσο δύσκολο, αλλά είναι κι εξ' ίσου ζωτικό, εάν θέλουμε να προλάβουμε την αντιεπανάσταση και τις καταστροφές που έκανε στο παρελθόν σε χώρες όπως η Ρωσία, η Ισπανία, η Γερμανία, το Μεξικό και αλλού.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ.

Η οργάνωση ανοίγει την διάθεση στους επαναστάτες να εργασθούν μαζί και ίσως για διαφορετικές μορφές της διαδικασίας αυτής. Θα μπορούσε να υπάρξει για παράδειγμα, ένα ζήτημα να φτιαχτεί μιά οργάνωση, με ένα όνομα, με στόχους και αρχές και με μιά επιθυμία για παραπέρα ανάπτυξη κι έτσι θα μπορούσε να μπορούσε να σπαταληθεί χρόνος κι ενέργεια που θα μπορούσαν κάλλιστα να χρησιμοποιηθούν περισσότερο δημιουργικά.

Δηλαδή σε παρεμβάσεις κι άλλες ανάλογες δραστηριότητες. Μιά οργάνωση πρέπει να έχει έναν σκοπό. Είτε της ενοποίησης των τρόπων τακτικής της, είτε της προσέγγισης των επαναστατών σε όλο και πιό διευρυμένους χώρους, είτε να εκδίδει τακτικά ένα έντυπο.

Αλλά θα πρέπει να αντιμετωπίζουμε το ενδεχόμενο του "οργανωτικού φетиχισμού" (ειδωλολατρισμού), που εκτός από πιθανό κίνδυνο του να απομακρυνθούμε από τους πραγματικούς αγώνες, θα μας κάνει ακόμα μιά κλίκα που θέλει να πάρει την εξουσία και να ξοδεύει τον χρόνο της μ' αυτήν. Είναι σπουδαίο ότι η επαναστατική προπαγάνδα πρέπει να απευθύνεται σε ένα πλατύ κοινό κι ότι αρκετός κόσμος πρέπει να ακούσει τις ιδέες μας. Χρειάζεται να εκδώσουμε εφημερίδες, προκηρύξεις και φυλλάδια και να κάνουμε παρεμβάσεις στους χώρους εργασίας, στις διαδηλώσεις, στις εξεγέρσεις. Δύο επαναστάτες (ή και ένας), μπορούν να εκδίδουν ένα επαναστατικό δελτίο που μπορεί να

μοιράζεται σε χώρους εργασίας ή σε άλλα μέρη όπου μαζεύονται οι εργαζόμενοι. Εάν εργασθούμε μαζί θα έχουμε περισσότερη πληροφόρηση και θα είμαστε ικανοί να συζητήσουμε για τις τακτικές, συγκεντρώνοντας τις ιδέες μας κι οτιδήποτε άλλο προς την κατεύθυνση αυτή.

